

Вийходити во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крімъ рускихъ святій) б-й год. поп. Літер додатокъ „Бібліотека найзнатомій повѣстей” вийходити по 2 печат. аркушъ кожного 15-го і последніого для кожного місяця. Редакція Адміністрація підл. Ч. 44 улиця Галицька. Рукописи віортаються лише на попереднє застереженіе отрочки почтатом, въ рубр. „Надбране” по 20 кр. а. в. Рекламації неопечатаній вольний бѣт порта.

Предплату и киберати приймають: У Львовѣ Адміністрація „Дѣла”. У Віднії Haasenstein & Vogler, Wallischgasse 10; M. Duke, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижії Agence Havas. Въ Ростові Редакція „Кіевской Старини” въ Кіевѣ, поштові уряди і „Газета Бюро” В. Ф. Зама въ Одесії Дерібасовська ул. д. Ради 9.

Съ днемъ I (13) липня зачався III. четверть року сегорбного выдавництва „Дѣла” и „Бібліотеки найзнатомій повѣстей”. Просимо поскорити съ присылою залогостей и дальшою предплаты, щоби въ експедиції не потребовала послѣдовати перша!

Ново приступаючі Вп. предплатники „Бібліотеки найзнатом. повѣстей” обстанутъ даромъ початкомъ зачатою повѣстію И. Тургенева „Батюшки и сыны”.

Русиновъ мѣста Львова

дождаю небавомъ хвили сповнити великий моральний обовязокъ.

Оѣ сего року школъного будуть мати Русини львівській двѣ школы народній для своїхъ дѣтей.

Одна школа — се дотеперѣшина школа вправъ, котра въ початку свого заснованія розвивалася красно, а познѣше черезъ недоброволієту господарку управителя п. Тита Будзиновскаго подъупала и стратила на чи-слѣ дѣтей и на повазѣ. По переведенію пе-редъ феріями слѣдствѣ противъ п. Т. Будзиновскаго можна надѣятися на певно, що п. Т. Будзиновскаго опустить свою дотеперѣшину посаду, а на его мѣсце буде призначений другій педагогъ, котрый при вписахъ не буде от-правляти рускихъ родичівъ до школъ поль-скихъ.

Друга школа — се ново-основана, пере-мінена въ паралельську въ чотирьо-класову самостойну школу руску, — школа имени Маркіяна Шашкевича, удержанувана зъ фондомъ мѣста Львова. Довгоя боротьбы та затруднія треба будо, поки наконецъ сповнилося горяче бажанье Русиновъ Львівськихъ — дѣстаги въ столиці краю свою самостойну и повну школу народу.

Теперь зближається хвиля, коти Русини Львівські мають, якъ въ горѣ сказано, сповнити свїт великий моральний обовязокъ — дати обомъ тымъ школамъ отповѣдне и до-стине Русиновъ львівськихъ число молодежи шкільної.

Мѣжъ вакидами, якъ шовинистичній про-тивникъ заснованія рускихъ школъ у Львовѣ все подносили, на першомъ мѣсци було за-кідъ: для кого основувати рускій школи? де

Не увѣришь, ажъ змѣришь.

(Замѣтки галицько-руського школирия зъ сего вандровки за щастіемъ въ Россію.)

(Дальше.)

Увѣйшовъ я въ браму Лаври. На стѣнахъ по сїї и по другої сторонѣ всіїхъ святій Печерській, св. Теодосій, св. Антоній і другій святій та угодники Божі. Въ самїй брамѣ сидить на право зъ подобри Лаври старенкій, бородатый чирицъ съ кронштакомъ въ руцѣ передъ столикомъ закритимъ скатертю. На столику лежить хрестъ, образъ св. Николая, мисочка съ свяченюю водою и мисочка на грощі. Я оповинивъ обовя-зокъ богоомольця, кинувъ копійчину, монахъ по-крошилъ обличчю и тогдѣ увѣйшовъ я въ по-добре монастиря.

Отъ брамы Лаври по сїї и другої сторо-ни тягнутся келії, а по подворою спускається хмаро-вонаху. Одна стара, стъ позалітавшими ко-сами, въ чорныхъ валеневатихъ ковпакахъ стъ позашиваними простиралами, въ довгихъ и широкихъ рокахъ, спускається то до церкви то до келії; друга въ запачканыхъ старыхъ рокахъ, підп-резанія то окруженими пізами, то ременями, въ високихъ чорныхъ шапкахъ, то дрова носять, то воду, то подворою замѣтають. Побачивши все то першій разъ, якось дивно, ажъ лачно стасолъ чириків: здається ему, що зайшовъ въ ажъсъ місце, мѣжъ чорній мумія... Перешовъ подворою, я вступивъ въ першу церковь, цо-

нижъ зъ Австрії.

молився горячо, якъ то молится чоловікъ, що першій разъ отчує свою самоту въ далекій сто-ронѣ, въ цезенности будущого, перестоявъ слу-жбу Божу, а потому звернувъ по-за церковь въ дімъ до гостиницї Лаври.

Входжу въ гостиницю. Въ одній комінатѣ, бачу, сидять два монахи, въ другої кількохъ, — всі занятія писаниною. Одинъ пише, колько приходу; другої, колько розходу, — всі они ведуть ра-хунки.

Только вступивъ я въ порогъ съ паспор-томъ въ рукахъ, заразъ одень монахъ, молодий, взявъ отъ мене паспортъ и принявся читати. Але-же нѣчого не мѣгъ розобрati, бо паспортъ бувъ писаний по нѣмецька. Казавъ мене за ждати якогось старшого. Незабавомъ явився той стар-шій. Взявъ бѣт мене паспортъ и почавъ читати. Дивито, дивито: — „Э, каже, ато плохо па ру-сокі написано!“ Підошуинъ окулары, зирнувъ лучше на паспортъ і скрикнувъ: — „Экое пра-клятие! на інностранномъ языке написано!“ Што это, на французскомъ ілі на англійскомъ языке што-лі написано... Чортъ єво разбіроть!“ Та за-разъ до мене:

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— А вы самі зъ какой губернії, аткуда?

— Я „самъ“ Галичининъ, — кажу.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

— Та нѣ, — говорю, — я самъ Галичининъ зъ Австрії.

— Ну, вотъ какъ, это вы Англичанинъ, да, это верно-съ ваша бума/на написана на англійскомъ языке.

Овцѣ.

Ховомъ овцѣ займаются хуже выключено мешканцѣ гдѣ — Гуцулы. Убожий гвады держать ихъ по 10—40 штукъ, а богатый по 80, 100—200 въ часами и погрѣть 200 штукъ. Передъ близкими двадцати роками было у Гуцуловъ ще значно большее овцѣ, але сменились часовинскіе черезъ регуляцію сервитутомъ, а потому колькаровой пошлини мѣжъ башами взынули на то, что число овцѣ къ гораздъ теперь уже значно уменьшило. Мимо того, что башѣ подавдаются даже легко всякого рода слабостямъ, поводующимъ ихъ смерть, и именно того, что ихъ вимѣши выходить даже дорого, — то все таки становятся они даже користный предметъ господарского и торговельного промыслу, бо користъ въ нихъ лише мало что не добровольно користимъ въ худобы рогаты. Тому то и не дивница, что и тутъ повстало богато спекулянтство, которыя лишаютъ гадающимъ всѣ некористи и шкоды, а берутъ себѣ самы выски, и то велики выски.

Овцѣ приходятъ лише два раза до року на продажу: разъ на веснѣ, съ ягнятами способной до дѣйки, а другій разъ въ осени, спасеніи и способной на зарѣзъ. Головными мѣсяцами ярмарочными на башѣ суть: Пѣстинъ на теплого Олесы, Надвбрна на Юра и Солотвина въ Провидну недѣлю. Найбѣльшѣ размѣры прибираютъ ярмарокъ Надвбрнинскій, а то въ тои причины, что окромѣ галицкихъ овцѣ являются тутъ и башѣ въ угорскаго боку (въ Мармарошкаго комитату) и меншими отарами по 100—200 штукъ, и большими по 1000—1500 штукъ. Величавый той и специально овчій ярмарокъ бѣтвается тогды властиво на цѣлѣй просторони межи Надвбрною и Делятыномъ, куды выходятъ купцы изъ вустрѣчи продавцамъ. Отары угорскихъ овцѣ пригнаны жиры-торговельники, которыя вовсемъ не занимаются ховомъ овцѣ, а лише скаповуютъ ихъ по селахъ у гаадѣвъ по колька штуку на добрый варобокъ. И на галицкому башѣ лучаются спекулянты на башѣ, что выводятъ поменшіи отары, скапивши ихъ на колька або кольканціи даѣти передъ ярмаркомъ.

Але есть тутъ ще и другого рода спекулянты. Ще въ вимѣ даютъ они газдамъ, коѣ трихъ притискаетъ потреба, по 3—5 з. въ фунцию, а щобъ забезпечитися бѣтъ всякихъ можливыхъ стратъ — бо башѣ выгибаютъ особыми рано на веснѣ и гинуть часомъ величими масами — не купуютъ певнѣ вѣнцѣ, сесю або тогу, чорну або сиву, и т. д., а лише только а только штуку вразъ съ ягнятами съ обвязкомъ передергати до Юра чи до Провиднѣ. Вже сама цѣна становить тутъ велику лихву, бо спекулянты бере на ярмарку мало коли меншѣ якъ 8 з. за башѣ съ ягнятемъ, а часомъ и 10—12 з.; окромѣ того, коли вайде яка пошестъ помѣжъ башѣ и они выгинуть, то всю шкоду поносить лише газда самъ, бо коли въ тои причины не може доставити умовлене число овцѣ, спекулянты бѣтвиря бѣтъ него вже ярмарочну цѣну. Тымъ способомъ дѣлается велика кривда непросвѣченнымъ Гуцулемъ. По закону таї умовы — неважній, бо предметъ купна и продажи не

есть чисто юридичный; але хитрѣ спекулянты убѣждаютъ всякими крутыми дарствами ющихъ постановы закону. Подѣла спекулянты съ ягнятами. Въ таїмъ сѧло Рѣка добра напередъ на ягни, когдѣ гвады обвиняютъ редергати ихъ до осени; а коли на конинѣ або лѣтнѣи пасы выдушили коня, коли они вгинутъ въ ячко, отъ сѧло пасынковъ, врачами, то изъ обѣтъ шкоды шкоду поносить лише гвады, когдѣ широки же цѣну осину, значибо два, три, чи сомъ и четыре разы выски.

Найголовнейшихъ къ первенству таи цами овцѣ на веснѣнаго ярмарка тутъ въ Лемкѣ. Такіи же селянѣ называютъ башѣ рускаго селянъ, що приходять изъ купно овцѣ въ сторону Самбровскѣ, Солотвина а наѣтъ и въ подъ Сакча. Они и становлять о цѣнѣ на башѣ, купуя пасынки шкоду ихъ скользь въ добрѣ цѣну. Сара они закупили потребне имъ число овцѣ на вайдвашъ, заразъ сѧда цѣну съ 1—1½ на штуку. А Лемкѣ купуютъ башѣ и въ держанье, а на торги. Обстерженіе на овцѣ для себѣ чи на продажу; дальше временнѣ брандю овчу въ большихъ мѣстахъ на таи ихъ добре съ конинѣ лѣта по части року самъ и разплодуютъ мясо, аѣтъ и шкоду по части продаютъ на зарѣзъ до наименѣи провинцій нашои державы. Выходитъ на таи торговли дубре, бо достаютъ величии башѣ, а 30—40-милевиа подороже шкоду по башѣ и съ башами стасе лѣши дробы выдаткомъ. Окромѣ Лемкѣ купуютъ въ Покутѣ башѣ на промыслу, але не меншѣ скользкостяхъ; держать ихъ въ кожѣ лише чорезъ лѣто до осени, а вспомнивши въ наѣтъ за той часъ весь конинѣ, продуютъ ихъ въ осени на зарѣзъ, лизнувши себѣ колька штуку такоже на зарѣзъ, щобъ достати шкоду на кожухъ. Послѣдніи чи ми почали и жиры купувати башѣ на таи щобъ ними провадити такій самы високій торгъ, икъ и Лемкѣ.

Такимъ способомъ газды, що таи велики трудомъ годують и выкуютъ башѣ, харѣтъ ихъ найменшій хосинъ, бо онѣ крѣвѣй вѣзвути ихъ тогды, коли при наїздѣ лише накладатъ даютъ найбѣльшѣ користи, держать ихъ вновь въ тѣмѣ часѣ, коли въ кладѣ великій и разомъ небезпечить пасынки велика.

Въ осени нема вже таї оживленіи таи газдѣ башами, бо найбѣльша на торгу привѣчна скользкость паша венсю на таї, приходачай теперъ на продажу башѣ — привѣченій выключно лише на зарѣзъ. Добрѣ переръ покупъ мають товстіи барани въ рукахъ добрѣ спасеніи башѣ. Купуютъ ихъ и християнє: першіи на вывѣтъ до башѣ мѣсть, а другіи для мѣщевои ковутии малыхъ мѣсточкахъ.

Безроги.

Торговля тою худобою спочине висячио лише въ християнськихъ рукахъ. Правими суть переважно наші рускіи селянѣ, а потому осаднѣ Нѣмцѣ, дворянскіи дробна шляхта и панки. Купцами изъ мѣщане большихъ мѣстъ, чужїи народности. Незвичайно оживлену въ таїи таи торговлю держать они крѣпко въ таи рукахъ и запровадили рѣдь монополиа що способомъ, що творять мѣжъ собою сїлку, и когдѣ давній самостойній поменшіи купиши теперь дубре платніи функции овѣрять, агентствъ и т. д. Закупленіи барани дуть по-за границѣ краю до Вѣдна, Прѣдѣло до Нѣмеччини, а лише дубре мала таи шаєся для мѣщевои споживи. Купцѣ здѣ суть властиво лише барышникови, що грубе барышовне бѣтъ захдныхъ купцѣи консументовъ. Дивна рѣчъ, що торговля не беруть въ свои руки начиа люде, когдѣ при меншѣхъ заробкахъ могли бы жити добре и все еще велики доходы. Во требиши, обойно жиуть дотеперѣшніи торговли бараними, — такъ вдається грбши ровнідати таи складають груби капиталы!

Що до расы — то всѣводи обідавши таи деніція закидати давніу красну расу съ таї и давніою шерстю, съ довгими ушии и рожками. Раса таї лишилася теперъ що ліхъ горахъ и на вузонькому вояжѣ подгорѣ, Станиславова, Коломыї и въ загалѣ въ лахъ годують теперъ або мѣщанѣ съ

бѣлье угнетеній, щобъ таїть тужнійшии звѣри таїи ѹбрь на Москву и Петербургъ, — але що становища славиньскаго она, таї теоріи, ѿсвѣтъ а зовѣтъ неоправдана. Зъ славиньскаго становища мусатемъ когдѣ освобождение славиньскаго народу въ-пѣдь чужого ярия витати съ сердечною радостю, а що таїть бѣлье, коли якому славиньскому народу вдастся по довгѣй неволи, безъ чужой помоћи, а только свою патомою, честною и вытревалово працею винестию национально изѣбеніе культурного народу и зовѣтъ занятие евої давніе жѣсце межи народами Европы, — якъ се удалило нашему народу. И нема тутъ иїнкои подставы боятися, що черезъ то вадильяется аванси славиньской симпатіи.

На всїй способѣ се неправда, щобъ зростаючій самостойній розвѣй розныхъ славиньскихъ племенъ маєтъ перешкоджати будущій спѣльності Славинь. Славине не творять таї, якъ Нѣмцѣ одну націю, але одно племя, якъ Нѣмцѣ, Англичане, Шведы, Данци и Голландцѣ творять разомъ германське, а Французы, Италіяне, Испане племя романське. Зъ огляду на языкъ, культуру и розвѣй историчній славиньскій народы стоять мѣжъ собою дальше, якъ и пр. Французы и Италіяне. Коли отже говорится про будущу спѣльності славиньску, то таї може спочивати лише въ межи народи бѣлье альянсѣ племеніи спорядніихъ народовъ славиньскихъ, але не въ пожертво одного народу другимъ. Природнимъ же условіемъ такого альянсу есть — якъ наїсвободнѣйшій племеніи розвѣй кожного поодинокого народу славиньскаго. Но якъ довго одинъ народъ буде боятися, що другій его не пожерть, такъ довго бѣлье буде цѣлою силою противитися славиньскому альянсу.

Части россійской печати поступають отже зовѣтъ противъ славиньскаго интересу, коли впередъ Сербія, а теперъ Болгаръ россійско-централистичніи нападами амушпуга дейнде глядати підпоры для свого питомого народного розвою. Серби и Болгаре стають таї само Россіянами, якъ Италіяне, освобожденіи їими французскими сплеменниками, сталися Французы. Для славиньской полатики въ будущности Серби и Болгаре будуть лише тогды позысканій, коли особливо Россія буде подпирати ихъ амаганіи автономистичній, а не въ ненавистній способѣ противъ нихъ выступати.⁴

Наїшъ народъ бѣлье давна, особливо же бѣлье часу свого народного отрдженія на початку сего столѣття, заявлявъ горячайше чувство для славиньской спѣльности, якъ когдѣ другой народъ. Длятого мы и не можемо рознодушно глядѣти на то, якъ одна часть прасы россійской въ дубре вузкового горизонту политичнаго веде роботу противну добре-розумѣлому интересови Славинь. Замѣтъ тѣшиться моралью підмогою отъ россійской печати, мы знаходимо їи по-найбѣльшѣ на сторонѣ нашихъ іїмѣцко-централистичніихъ противниківъ. Части бы вже той россійской печати поважно роздумати, чи она таїмъ добре служить не

только славиньскимъ, але що-бы и россійскимъ интересамъ?⁴

Ярмарки и торги на Покутю.

(Дальше.)

Копѣ.

Дуже значно менші размѣри ми на ярмаркахъ торговля євнми; нема таї ники вже таї великихъ обмѣнъ, якъ съ рогатою худобою. Селяне не вадяются таї ховомъ коней, якъ товару; держать ихъ лише деськѣй по парѣ, бо таї коней нема только користей, якъ таї худобы рогаты. Въ гостиністѣ и по-за ними роблять конѣвъ лише одну службу: даютъ силу робочу, а приходовъ уважають рѣчю меншої ваги. Конѣ отже, коли не робить, уважаються въ гаадѣвѣ таїремъ; на башѣ нѣчо не „прироста“. Зъ таїхъ то причинъ конѣ не становять вдачною предмету торгового, а спекуляціи не находять тутъ такъ широкого поля и только розныхъ комбинацій, якъ при худобѣ рогатѣ. Однака ѩе користна и певна спекуляція конными спочивавши въ тѣмѣ, що худый молодникъ, купленый за дешевій гропѣ, дастъ си на вѣстъ, а коли бѣлье вже виросте и выгладиться добре, тогды дасъ таї торговельники худобою ведуть спрѣдѣль таку торговлю євнми якъ побѣчній промыселъ, а молодникъ закуповуютъ на веснѣнѣ ярмаркахъ. Лучаются ѩе и другіи торговельники по деякіхъ мѣсточкахъ, але ихъ интересъ не має реальнїй, солидної подставы; суть то азычайно конокрады и хитрѣ обманщики. Въ загалѣ отже торговля на конинѣ складається въ таїхъ ярмарокахъ на Покутю.

На Покутю пінун мѣжъ селянами висячио лише таї сама раса коней що и въ цѣлѣй Галичинѣ, — назвати-бѣ єи можна расою селянською, — а старанія правительства бѣтъ довгихъ лѣтъ, щобъ поправити тую расу правителістами, осталися даремными. По моїй думцѣ, наука и просвѣтва шириї по-мѣжъ селянами буди-бы лѣпшиими средствами впливающими на обвѣншеніе расы коней, — а властиво не може тутъ бути бесѣди съ полѣщеніемъ расы, бо паси гадки добрихъ анатоківъ, селянська раса коней не потребує полѣщенія, а чого іншого: треба переконати селянъ, разъ: щобъ за-молоду, вже въ другомъ и третомъ роцѣ, и уживали коней до тажкої роботи, а друге: щобъ конѣ за-молоду и вѣнчайше дѣставади лѣпшише прокормленые, а тогды дубре сама въ себѣ раса могла бы розвинутися до цѣлковитої повноти и прибрати бѣлье вартостъ.

Въ горахъ була Ѣще самостойна, дубре красна раса коней т. в. гуцульскихъ; однакъ нынѣ она вже зовѣтъ выгибає, а дубре вже рѣдкѣ теперъ примѣрники сеї расы можна подыбати лише часомъ на ярмаркахъ въ Коссовѣ.

Убогихъ богомольцѣвъ переношовують монахи по вояжкахъ склепніяхъ и підвалахъ да-ромъ, а лаше за горячу воду, що доставляють богомольцямъ, какужть собѣ платити.

Вышивши въ Лаврѣ, я заразъ перенѣссся на Подоль, де у земляка-Галачавина переживъ майже цѣлу зиму. Годѣ було таї легко дѣстати въ селѣ; вонуда, де прїдешь, какужть „зажадати“, — и таї зволікалося, а я, пудгы ради, поки осінь буда гарна, блукавъ по мѣстѣ, ходивъ по монастиряхъ та церквяхъ, сходивъ съ семинаристами школы духовной и съ студентами, таї въ загалѣ познававъ житїе и людей въ мѣстѣ.

Осінь минула, наступила студень, а я все ще безъ умѣщена. Якъ я черезъ той часъ дихавъ, про те нехай только я знаю таї добрѣ душѣ, що не дали менѣ загинути. То только скажу, що бѣдному скоріше бѣдний стане въ пригодѣ, якъ богач. Въ той порѣ пригадавъ я собї на „Славинское Благотворительное Общество“. И дейкі земляки Галачаве оказали менѣ спробовать, чей тамъ порадити, мѣсце якъ дадуть. Я написавъ проосьбу и подъ вечерь о 5 годинѣ бувъ уже въ Общество. На силу пустили въ середину. За пѣвъ години въїхавъ старши. Только зирнувъ на мене, заразъ розпитувати:

— Откуда вы?

— Зъ Галиції, — кажу.

— Да, да, я знаю, — заговоривъ захмуренено, — вы въ Галиції, — это ужъ за спомошествованіемъ! Плохое дело! У насъ денеъ нетъ тешеръ! Недавно былі (тутъ називає имено паломника), мы імъ далі на вѣсъ Галачавъ, — да толька въ вѣсъ пользы нетъ!... На што-же дѣстомъ дѣньї на вѣсъ Галачавъ выбрасивати? Што-же! Тамъ строїтъ Ѣто то отроїть, да толку нетъ! Ступайте дамой!⁴

— Я, кажу, не за „спомошествованіемъ“, прїшовъ, а просити о якимъ мѣсце. Давно я вже прїхавъ у Кіївъ, а до нѣчого не можна дѣстити.

— Да! — скрикнувъ той, — это не нашое дѣло; у насъ толька выдають денежныя спомошествованія, — месть ніакихъ нетъ!⁴

На тоймъ и стало. Идуши до дому, роздумувавъ и надѣть таїмъ, чи не лѣпше було стояти при „спомошествованію“, — бувъ-бы погибнавши, а наконецъ може бувъ бы й запомѣтъ дякою коїїко... Але прошло. Та только менѣ таї ума не оходило, що се такого бѣтъ хогѣвъ оказати про Галачавъ словами: „што то отроїть, строїть, да толку нетъ!“..

(Дальше буде.)

скими расами, або таки чисто англійской расы, котрѣ спровадили до краю дѣдичѣ. Зѣ взглѣдѣ экономичныхъ англійска раса користнѣйша для господарѣвъ, бо разъ: скорше розвивався, а потому: до повного опасеня потребуя половину того корму, що краєва домашна раса. Однакожъ торговельники не гордять и домашною расою, бо солонина и сало въ неї уже выдатній из смалець, а рѣвники наявѣтъ водятъ купувати краеву расу, бо она для нихъ роплатнѣйша.

Головнымъ мѣсцемъ збутку беэрогъ суть
тыждневій торги на долахъ по мѣсточкахъ по-
ложенныхъ поблизько велѣнницъ, хочь и на
всѣхъ ярмаркахъ збуваютъ ихъ такожъ.

Въ околицахъ низовыхъ развивуяя промыслъ годовлѣ бѣрогъ дуже широко, а то дикуючи великимъ выскамъ, який биъ приноситъ сельскимъ гospодарствамъ. Побѣчь той обетановы, що торговля бѣрогами сталася для людности жереломъ великихъ и частыхъ доходовъ, годовля бѣрогъ має ще и то важне економичне значеніе: есть она именно средстvомъ — по перше: зъужиткувати дуже користно отпадки гospодарскїй, не представляючай самъ собою майже пѣнкои вартости и звычайно провадавшї марно, а по друге: що перемѣньючи збожje на солонину, сало и мясо узыскуются черезъ то значно высши цѣны на то збожje. Народъ отже силою фактovъ учится насадъ економичныхъ. А бачимо се и въ инчомъ ще направлѣ. На торгахъ тыждневыхъ видимо именно, що одна часть людности ваймася лишь самымъ тученемъ бѣрогъ, а друга вновъ часть лише ховомъ молодого поколѣнія; одинъ продавши грубій, выгодованій штуки торговцамъ, купуютъ у другихъ продуцентовъ молодникъ до нового опасу. Говорячи бесѣдою економіи, назвемо сей объявъ подѣломъ працѣ або организацію промыслу, — то выходитъ за одно, — и съѣдчитъ о склонности народу до загального добровольного поступу, особенно коли вважатся, що торговля и промыслъ бѣрогами настали ино-що послѣдними часами.

(Дальше буде.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорська Монархія.

(Розладъ въ опозиції), котра, якъ звѣстно, роздѣлилася ажъ на два клубы, показуясь теперь чимъ разъ горшій и чимъ разъ сумнѣйшій въ своихъ наслѣдкахъ, бо синяе всяку ея дѣяльность. Провадирѣ еи, котрї хотѣли-бы конче отгравати важнѣйшу ролю політичну, видятъ даже добраe сей розладъ и хотѣли бы всякими силами довести бодай до того, чтобы хоть поверховно настала якась згода и спольне поступованье клубовъ австрійско-нѣмецкого и нѣмецко-народного, но всѣихъ змаганія показуются даремній. И та партія, — пытае „Presse“ — котра не маe на столько силы, чтобы удержати ладъ и згоду въ своїмъ внутру, хоче бути партією політичною, хоче взять управу въ свои руки?

(Открытие выставы историчнои) на споминъ освобождения Буда-Пешту отъ Туркѣвъ подало Тиссѣ добру нагоду до зазначенія становища и значенія спольной арміи а слова его зробили глубоке враженіе въ цѣломъ краю. Зазначуючи становище арміи высказавъ Тисса именно надѣю, що наколи-бѣ коли небудь показалась потреба, то каждый, що загрожувавъ-бы престолови и отчинѣ, знайде армію въ одушевленомъ сповѣданю съ другими частями народу. Слова сї уважаютъ всѣ за знакъ, щобы Мадяры перестали разъагитувати противъ спольной арміи и жили съ нею въ згодѣ памятаючи на то, що лишь спольна армія ихъ своего часу высвободила зъ подъ ига турецкого.

(Въ справѣ австро-угорской угоды) доноситъ „Budap. Согг.“, что трудно, чтобы межи обома правительствами прійшло що до тарифы мытовой а особенно що до мыта отъ нафты до згоды окончательно передъ половиною вересня. Съ концемъ септемврия маютъ доперва конферувати фахови референты, евентуально будутъ вестися письменній переговоры; дочерва коли Тисса поверне зъ Остенды, буде могло угорское правительство поробити остаточный предложения.

Заграничный Державы.

Розні ознаки. Остентативный майже зъездъ монарховъ въ Гастайнѣ, що мавъ наповнити цѣлу Европу надвю дального мира, проминувъ скоро; по нѣмъ отзываются ще лашь скобою отголосы же зъ якого закятика Европы. За

Вечеромъ почала наповнюватись сала чи-
сленою руекою, польскою та нѣмецкою инте-
лігенцією. Треба візначити, що мѣжъ гостя-
ми було такожъ много селянъ, котрій съ вели-
кимъ зацѣкавленьемъ прислухувалися всѣмъ
вродукціямъ. Вечерокъ розпочався горячою
довгою промовою о. Іворского. Онъ, подику-
вши на ветупъ академикамъ за гостину, пе-
рейшовъ потомъ до ехарактеризовання той фа-
зы нашого національного розвою, въ котрой
нынѣ стоимо. До тои цѣли уживъ дуже
хорошого прирбнання, що всѣ народы подобній
до падать и меншихъ домовъ та будынківъ
мѣру свояи сили и просвѣты. Якъ бачи-
ло вищий и прекрасными рѣзьбами та
фресками украшени палаты, або й такъ,
що давно славились своею величесю и кра-
сю, а теперъ стоять цѣлковито або въ
часті зруйнованій, такъ бачимо побочъ тихъ
и малі незначній домки та будовлъ. Русь
можна прирбннати до другого ро-
ту: она буда колись внатна и славна, але по-
лище до чиста еи красу и ве-
личь, и возвирано, помимо завзятой борбы
предківъ нашихъ, хороший и славній фрески
въ нашому родномъ палаты. Однакъ въ-вольна

слабі отголосы до зъ якого закутка Європы. За-
то вигувають на явъ де-які нові ознаки, ко-
тры, зъ одній стороны илюструючи сей зъездъ,
а зъ другои виказуочи нові факти, не можуть
якось и вякъ зродити въ объективнімъ спостерѣ-
гателю того правдивого чувства, лже викликує
правдивий глубокій миръ, що панує звичайно
лишь тогды, коли претенсіи и змаганя поодино-
кихъ державъ и народовъ редукуються до незнач-
ного лишь минимумъ, а котре може лишь тогды
ваступити, коли або претенсіи и бажання пооди-
нокихъ державъ и народовъ суть зовоїмъ заспо-
коєні або коли сила и воля тихъ державъ и на-
родовъ находиться въ станѣ певного рода застой.
До ознакъ илюструючихъ зъездъ цѣсаарівъ въ
Гаєтайнѣ можна безнеречно зачилити найновій-
шій поглядъ белгійской газеты „Nord“ такъ па-
самъ зъездъ якъ и на подорожь архіви. Кароля
Людвіка до Петербурга. Органъ сей стоять въ
тѣсній звязи съ правительствомъ россійскимъ, а
то, що онъ напиш, можна безъ сумніву уважати
выплывомъ интересовъ и стремлень тогожъ пра-
вительства. „Nord“ пише такъ: „На зъездѣ въ
Гаєтайнѣ добавено дуже добре винроутність
мен. Гирса, а зъ сего роблено несправедливо за-
непокоюючій заключенія. П. Гирсь отбуває теперъ
въ Франценсбадъ сөріозну курацію, а его подо-

рожь не можна уважати політичною прогулкою. Імовірно отримавши їхъ и съ кн. Бисмаркомъ, але хочь бы и не отрѣшився, то черезъ то що не будуть анъ миръ анъ добрий бтносини трохъ цѣсарствъ нарушени. Треба однакожъ взяти пдъ розвагу становище Россіи. Єя министеръ не могъ явитися на томъ сбѣтлому зборѣ, котрого осредкомъ бувъ кн. Бисмаркъ; великость Россіи не дозволяє їй грati таку ролю. Россія впрочемъ знає, що то було бы зрадою цѣлого чоло вѣчества, якъ бы она хотѣла викликати вйну европейску и она не хотѣла бы взяти на себе такъ страшну отповѣдь, хиба що хтось нарушивъ-бы еї розвагу національну, або еї жизненій интересы. Отвѣди архики. Кароля Людвика въ Петергофѣ мають певне значеніе, тымъ бльше, що они припали якъ разъ въ пору амъни кабинету въ Лондонѣ. Торисы суть рѣшучими противниками Россіи, они уважаютъ болгарскую справу клиномъ вгнанымъ въ трицѣсарській союзъ, и котрый треба теперъ лишь побивати, щобы союзъ той розбити. Подорожь архики. Кароля Людвика не єсть зовою добрымъ знакомъ для сихъ пляновъ англійскихъ консерватиотовъ, которыхъ приманы и обѣцянки не знайдуть въ Австрії подставы для себе.⁴ — Зъ сихъ слвъ хочь успокоюючихъ, выходить все таки, що въ трицѣсарскомъ союзѣ єсть якась дисоюнація и що въ сїй дисоюнації грає якусь ролю такожъ и Англія. — Другою характеристичною ознакою есть, що цѣсарь Францъ Іосифъ запросявъ на великий маневръ въ Галичинѣ найвищого команданта англійской арміи кн. Кембриджъ. Справедливо замѣчає „N. fr. Presse“: Фактъ, що запросяни кн. Кембриджъ припадають якъ разъ въ пору, коли правительство обнявъ консервативный кабинетъ Сальберого, не позбстане незамѣченый. Поoldьдний разъ бувъ кн. Кембриджъ въ гостинї въ Австрії 1854 р. якъ разъ на веселю пѣвутрїшнї справы Нѣмаччаны. „Kreuzztg“ запечатчує тому и каже, що побутъ Бетахера въ Гастайнѣ бувъ лише случайнимъ. — Нѣмцѣ купують пильно польскї землї выставленій на ліквідацію и уживають ихъ изъ ової цѣлі колонізації. Недавно закуплено въ Познаньскомъ вже третє село. Теперъ озамітались однакожъ вже трохи и польскї папы и якъ зачувати постановленії завязати товариство, котре закупувало-бы на ліквідації польскї села. Епископъ Янишевскї не збставъ, подобно якъ и кард. Ледоховскї улаокавленій и мусьвъ зреигновати зъ епископского достоинства. — Магістраты монахійскї и берлинскї присолали на запрошеніе Буда-Пешту до участі въ торжествѣ освобождения угорскогого мѣста отъ Турковъ отмовну отповѣдь. — Министеръ просвѣти поръшивъ, що на прускахъ університетахъ не можуть пріїмати женищеніи анъ яко студентки анъ яко надзвичайнї слухательки.

Італія. Гр. Робіланъ въ розмовѣ своїй съ редакторомъ „Gazetta di Того“ давъ ему зрозумѣти, що подорожь свою до Вѣдя отложивъ на познѣйше. — Папа Левъ XIII. може справедливо повелічатись, що єсть зручнимъ дипломатомъ. Нацруженій обгнояни мѣжъ Хинами а Францією потрафивъ їхъ такъ выкористати, що Хини самі запросили его, щобы їхъ привезъ имъ свого представителя, котрый-бы взявъ въ свою опїку тамошніхъ католиковъ. Вѣсть, що папа годитоя на жаданье Хинъ, викликала въ Франції такій переполохъ, що француске правительство вислато заразъ до Рому спеціального посланика, котрый-бы въ сїй справѣ докладно поінформувався. Посланика не одержавъ однакожъ нѣякої рѣшучої отповѣди отъ папы. Черезъ вмѣшанье папы боятоя Франція отратити свїй впливъ на католиковъ въ Хинахъ.

цѣ-
ѣ-
ѣ-

Н О В И Н К И.

— День уродинъ цѣсарскихъ обходила вчора у
Львовѣ залога войскова цольнымъ богослуже-
ніемъ на поляхъ Янѣвокахъ. Намѣстникъ п. За-
лецкій принимавъ депутаціи съ благожеланіями а
о год. 4 по полудни отбувся у него галевый
обѣдъ.

(+) Впр. митр. Сильвестръ отпразднѣвъ вчера въ Успенской церкви торжественно службу Божу въ сослуженю крылошанъ оо. Петрушевича, Сынгалевича, Величка, Фаціевича и катих. Гушалевича. Зъ предстовителѣвъ властей явилися пп. Децкевичъ и Мандичевскій, совѣтники намѣстниства; п. Солтиковичъ, инспекторъ краевый; директоръ поліція п. Кшачковскій съ капитаномъ поліціи; п. Тыминьскій, надсовѣтникъ, и п. Коссакъ, совѣтникъ зъ дирекціи финансовой; членъ Выдѣлу краевого сов. Бережницкій; президентъ Смогоржевъ п. и др.

Смолька, и др. По службѣ Божій отслужано
„Тебе Бога хвалимъ“ и цѣлый мінъ цѣверокій.
Впр. митрополитъ поблагословивъ такожъ овочь.

— П. Василь Нагорный, директоръ „Народной Торговлѣ“, выдалъ петицію до краевон Рады школьнной, въ которой домагаеся, щобы на педагогичныхъ мужескихъ курсахъ буда устроена наука гимнастики въ той способѣ, абы учитель могли приучитися опособовъ гашеня огню и могли быти потомъ инструкторами огневыхъ сторожей.

(+) Въ селѣ Кѣплячцѣ въ Терношольскомъ заложила панѣ Грабовиццева, оирота по священнику, руоку крамницю. Въ тозары бере зъ „Народной Торговли“ въ Тернополі. Селяне горнутся и купуютъ все, що треба, бо жиды налили имъ вже досыть сала за шкіру своимъ шахрайствамъ.

— Въ Росоховатцы, пов. подгачского, знищивъ огонь дахъ, повалу, а въ чаоти и внутрѣшие уряджснъе польскаго костела. Неубезпечена шкода

— Доповняючі испыты зрълости зъ одного предмету разпочнутся у Львовѣ въ гимназіи академичной (рукой) д. 15 вересня, въ гимн. П (нѣмецкой) д. 13 л. вересня, въ гимн. Францъ-Іоонфа д. 21 л. вересня, а въ IV гимн. д. 22 л. вересня; въ школѣ реальнѣй д. 16 вересня о. р. Въ подвальныхъ тутъ речинцяхъ можна такожъ складати познай испытъ зрълости письменный и уотиый, або лише уотиый. Поправку можна справляти, лише въ

— Процесь иночинъ чина св. Василія В. въ Яворовъ, по причинѣ дкіхось тамъ престацій, который гла-гнувоя чрезъ 39 лѣтъ, опирався колька разовъ о трибуналъ адміністраційный, и ворта въ назадъ до пизшихъ инстанцій, рѣщило на конець міни-стерство справъ внутреннихъ въ корпостъ ино-кинь, дякуючи заходамъ сен. В. Ковальского. Иночанѣ одержали ипотечній листъ на 800 ар.

— Запомоги зъ фонда для шиблъ народныхъ зъ р. 1872. отъ краев. Выдѣлу получили слѣдующій громады: Подбужъ въ окрѣзъ Дрогобицкому 200 зр.; Липовець и Залуже въ окрѣзъ Ярославскому по 150 зр., въ окрѣзъ Яворовскому Пникутъ 200 зр. Съдникова и Змієвока по 100 зр.; Подляски въ окр. Львовскому 200 зр.; Юречкова и Пере-дѣльница въ окр. Перемышльскому по 150 зр.; въ

